

Kazimierz Reguła

Sobolewo-Sieradze, pow. Bochnia

Informator Archeologiczny : badania 1, 365-366

1967

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

i głębokości około 1,5 m, natomiast w części północno-wschodniej występuje wzniesienie o średnicy 23 m i wys. 4 m. Zboża jego opadają łagodnie w dół. Na samym skraju obiektu, w części północno-wschodniej widoczne jest skupisko kamieni. Południową część obiektu przecina droga prowadząca do zabudowań PGR-u Skala. Grodzisko słabo wyodrębnia się w terenie, jedynie od strony zachodniej widać jego krawędzie wyraźnie. Obiekt porośnięty jest krzewami i otoczony polami uprawnymi.

Przeprowadzone tu badania wersyfikacyjno-sondażowe nie dały rezultatów, warstwy kulturowej nie uchwycono.

S Ł U P S K - (Młyn)

patrz wczesne średniowiecze

S O B O L E W O -

Muzeum Żup Krakowskich

S I E R A D Z E, pow. Bochnia

w Wieliczce

Badania prowadził Kazimierz Reguła, w m-cu lipcu, finansowało Muzeum Żup Krakowskich.

Badania wykopaliskowe przeprowadzono na grodzisku wczesnośredniowiecznym, miały na celu określenie chronologii grodu i funkcji jaką sprawował. Obiekt ten usytuowany na szczyście niewielkiego wzgórza wznoszącego się nad rzeką Stradomką należy do typu małych grodzisk stożkowatych. Częściowo zniszczony jest przez kamieniołom, tak że obecne plateau grodziska wynosi 210 m².

Badania skoncentrowano głównie na majdanie gdzie przebadano obszar o pow. 33 m². W trzech założonych wykopach pod cienką powłoką próchnicy pojawiła się od 16-20 cm grub. warstewka przypalanej ziemi koloru ceglatego. Wystąpiła ona głównie przy krawędzi majdanu grodziska nie stwierdzono jej natomiast w części środkowej. Warstwa ta zawierała duże ilości polepy, węgli drzewnych, a także sporo ceramiki, którą podzielić można na dwie grupy:

a/ ceramika starsza toczona na kole bez polewy

b/ ceramika młodsza toczona na kole z polewą.

Z najciekawszych zabytków ceramicznych należy wymienić fragmenty brzegów naczyń o krawędziach rozwiniętych, ułamki brzuśców zdobionych poziomymi liniami rytymi i falistymi, części den - w tym jeden ze znakiem garncarskim.

Przeprowadzono również przekop przez stok, "fosę" i wał grodziska. Wykazał on zupełny brak warstwy kulturowej, która została zmyta i obsunęła się po stromym stoku wzgórza. Zachowana warstwa kulturowa, z ceramiką jako jedynym datownikiem pozwala wyznaczyć prowizorycznie ramy chronologiczne naszego obiektu na koniec XIII i początek XIV w. Badane grodzisko z racji małych rozmiarów spełniać mogło jedynie rolę faktorii - stancji, która w XV w. uległa pożarowi i nie została już nigdy odbudowana.

S O C H A C Z E W

Konserwator Zabytków Archeologicznych woj.warszawskiego

Badania prowadził mgr Stefan Woyda, finansował WKZ w